

14. Advent Připravuji se na příchod Ježíše.

3. prosince 2023, 1. neděle adventní

Mk 13, 33: „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den.“

Celé evangelium: Mk 13, 33–37

Cíl setkání

Dítě chápe význam adventu v životě křesťana. Ví, jak bude tento advent prožívat, a vnímá v rámci svých možností důležitost duchovní přípravy na Vánoce.

Komentář

Advent znamená příchod. Ten, kdo čeká, se připravuje na příchod toho, kdo je očekáván. Naším cílem je představit dětem tohle období liturgického roku nejen jako čas rozsvěcení svíček na věnci a vyloupávání čokolád z adventního kalendáře. Má to pro něj být období, kdy se skutečně těší na setkání s dítětem Ježíšem. Je to čas, který je obzvlášť příhodný, abychom se zdokonalovali ve vybraných návycích v dobrém.

Doprovodný předmět nebo obrázek: dřevěný domeček nebo chaloupka (na hraní)

Příběh

14. Čekání

Procházeli lesem, který nebral konce. Byli vyčerpaní, a navíc se začalo stmívat. Doufali, že zase narazí na nějaký přístřešek. Zdálo se jim, že v tomhle světě všechno naznačuje, že o nich někdo ví a stará se o ně. Netušili, kdo to je, ale byli si jistí, že je s nimi. Jak by jinak všechny bytosti, které potkali, věděly, kdo jsou? Jak by znaly jejich jména? Jak je možné, že mají vyznačenou cestu a že na ní vždycky narazí přesně na to, co zrovna potřebují?

Právě teď ale měli pocit, že to tak úplně neplatí. Cesta mezi stromy nebrala konce a na dohled nebylo nic, co by značilo, že brzy budou venku. Najednou se napravo mezi stromy objevila velmi dobře ukrytá chalupa. Byla velmi podobná té, kterou potkali hned první den. Děti se k ní radostně rozběhly. Jenže nikdo nebyl doma. „Myslíte si, že ten, kdo tu bydlí, ještě dnes přijde?“ ptal se Oliver holek. „Nevím,“ odpověděla Klárka. „Já taky ne,“ dodala Sofča, „ale věřím, že jo. Prostě bych se tu posadila a čekala. Je už večer a my máme dvě možnosti: buď půjdeme sami dál a budeme doufat, že najdeme nějaké lepší místo k přenocování, nebo počkáme tady a spolehneme se, že obyvatel

tohoto domku dorazí. Ostatně pokud věříme, že v tomhle světě nad námi někdo drží ochrannou ruku, určitě nás tu nenechá samotné a někoho nám pošle.“ Oliver a Klára souhlasili. Posadili se tedy do mechu, opřeli se o dřevěný plot a čekali. Byla jim zima, a tak se k sobě tiskli. Zavíraly se jim oči, ale usnout nedokázali, protože měli velký hlad. Trvalo to asi hodinu a půl, ale nakonec se přece jen dočkali. Už byla tma, když se začaly ozývat téměř neslyšné, ale pevné a rozhodné kroky a před dětmi se objevil vysoký muž. Nejdřív se polekaly, ale když na ně promluvil, strach z nich hned opadl. Jeho hlas byl měkký a přátelský. „Jsem rád, že jste vydrželi, až se vrátím z cesty. Pojdte dál, u mě se najíte, napijete, umyjete i dobře vyspíte.“

Byli jste někdy potmě v lese?

Co děláte, když je vám zima?

Míváte často hlad?

Dokážete čekat?

Napadá vás, jak tento příběh souvisí s adventem?

Návrh aktivity

Děti společně hrají hru „Čokoláda“. Posílají si hrací kostku a házejí s ní. Uprostřed kruhu leží rozlámaná čokoláda, vidlička a tři kusy oblečení (např. čepice, šála, rukavice). Je třeba, aby šlo o kusy, které oblečou všichni hráči. Dítě, kterému na kostce padne šestka, se přemístí doprostřed kruhu, obleče si na sebe všechny tři věci a následně může jíst vidličkou čokoládu až do chvíle, než hodí šestku jiné dítě a vystřídá ho. Takto se hází a hraje, dokud není snědena všechna čokoláda. Katecheta může dle svého uvážení hru ukončit i dříve.

Po skončení hry následuje rozhovor, viz. Otázky pod textem. Jak ses cítil, když ti stále padalo malé číslo? Byl jsi nedočkavý? Kdy jste netrpěliví? Kdy musíte být trpěliví? Je to důležité? A proč ano?

Děti na lístečky napíší jednu situaci, kdy nebývají trpěliví, a rády by to napravily. Píší obecně – jsem netrpělivý, když čekám na mladšího sourozence atp. Lístečky dáme na společnou hromádku, každý si jeden vezme a potichu si ho přečte.

Návrh modlitby

Sedíme kolem stolu, uprostřed je nová čokoláda. Katecheta zahájí modlitbu: „*Pane Ježíši, Ty jsi nejvyšší trpělivý, trpělivě na nás čekáš, když sejdem ze správné cesty, trpělivě čekáš, než nám dojde, že děláme něco špatného, trpělivě čekáš, než Tě poprosíme o odpuštění. Dej i nám, prosím, trpělivost s druhými i se sebou.*“ Následuje modlitba dětí: „*Pane Ježíši, odpusť nám netrpělivost s mladšími sourozenci*“ apod. Modlitbu zakončíme společným Sláva Otci!

Po modlitbě si děti rozdělí novou čokoládu podle svého uvážení.

Pomůcky

- čepice
- šála
- rukavice
- dvě čokolády
- vidlička
- lístečky
- tužky

15. Rozhodnost Neváhám dát Ježíši své srdce.

10. prosince 2023, 2. neděle adventní

Mk 1, 3: „*Připravte cestu Pánu, vyrovnajte mu stezky!*“

Celé evangelium: Mk 1, 1–8

Cíl setkání

Dítě rozumí, jakým způsobem člověka limituje váhavost. Dokáže také rozlišit rozhodnost od zbrklosti.

Komentář

Dnes máme prostor povzbudit děti, aby se nebály jít za Ježíšem a žít život, který jim nabízí. Můžeme s nimi probrat konkrétní situace z jejich života, ve kterých pro ně bylo náročné přihlásit se k Ježíši, validovat jejich emoce s těmito situacemi spojené a pomoci jim vymyslet, jak se v takových situacích budou moct zachovat příště.

Doprovodný předmět nebo obrázek: brána, švihadlo

Příběh

Brána

Když se ráno probudili, dostali vydatnou snídani a na cestu ještě několik chlebů a sýr. Milý muž, který se jim představil jako Satelo, si nechal převyprávět, co všechno už zažili. Naslouchal jim, pokyvoval hlavou, ale měli dojem, jako by už stejně všechno věděl. Když dopovídali, řekl jim: „Jste odvážní a stateční. Mám z vás radost. Kdybyste během další cesty byli v úzkých, zavolejte mě, rád vám pomůžu. Jsem tu pro vás. Teď je ale čas, abyste se vydali na další cestu. Kousek za mým domem vás čeká další překážka. Nebojte se jí a buďte při jejím zdolávání rozhodní.“

I když děti přesně nevěděly, jak to Satelo myslí, pokývaly hlavou, rozloučily se a vydaly se na další cestu. Netrvalo to ani hodinu a došli k velké dřevěné bráně. Byla tak vysoká, že by jí prošel i obr. A tak těžká, že by toho obra klidně rozmáčkla, kdyby se v ní nechal přivřít. Nejhorší na ní ale bylo, že se pořád dokola otevírala a zavírala. V tu chvíli dětem došlo, kam mířila Satelova rada. Musí rychle projít dveřmi ve chvíli, kdy budou otevřené. „Připomíná mi to,“ řekla Klárka, „když jsme v tělocviku podbíhali lano, které se točilo. Člověk nesměl zaváhat, prostě se musel ve správnou chvíli rozběhnout a nezastavit.“ „Jo, máš pravdu, to je přesně ono,“ přitakal Olda. A dodal: „Tak co, chytíme se za ruce, a až se dveře začnou otevírat, rychle tam vběhneme?“ Holky souhlasily. Ve všech třech byla malá dušička, ale věděli, že nemají jinou možnost než

tuto překážku zdotat. Vzájemně si stiskli dlaně. Když se dveře začaly otevírat, Olík zavolal: „Ted!“ a rozběhli se, co jim nohy stačily. Nedívali se nalevo ani napravo. Soustředili se jen na to, aby byli včas na druhé straně brány. A podařilo se to! Když byli v bezpečí za bránou, na chvíli si lehli do trávy, aby si odpočinuli. Bušící srdce se jim za chvíli zklidnila. Byli šťastní, že zdolali další překážku.

Co rádi snídáte?

Viděli jste někdy velkou dřevěnou bránu?

Zkoušeli jste někdy podbíhat točící se lano?

Víte, co to znamená, když někdo váhá?

V jakých situacích jste rozhodní?

Návrh aktivity

Cesta bránou: dvě z dětí stojí vedle sebe na upažení a mají zavázané oči. Představují bránu. Ostatní děti se v tichu snaží bránou projít. Brána se různě otevírá a zavírá – pohybují pažemi vertikálně i horizontálně. Pokud se procházejících dětí brána dotkne, musí se vrátit zpět a zkusit to znovu. Děti, které představují bránu, se v dalším kole vystřídají.

Návrh modlitby

Stojíme v kruhu, držíme se za ruce. Začínáme chvíli ticha a přemýšlíme, kdy jsme byli nebo nebyli rozhodní. Katecheta se modlí: *„Pane Ježíši, děkujeme Ti, že ses rozhodl přijít na tento svět a žít náš lidský život. Ty víš, že je pro nás někdy těžké se správně rozhodnout. Otevři, prosím, naše srdce i rozum, abychom viděli jasně, kudy máme jít. Prosíme Tě, ať si vždycky vzpomeneme na to, že Ty jsi s námi i v našem rozhodnutí. Duchu svatý, dej nám dar moudrosti a rozhodnosti, ať se umíme správně rozhodovat.“* Následuje společné Amen! A zopakujeme píseň k Duchu svatému.

Pomůcky

- dva šátky

16. Naděje Ježíš přijde. Vím to.

17. prosince 2023, 3. neděle adventní

Jan 1, 26–27: „Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánku.“

Celé evangelium: Jan 1, 6–8. 19–28

Cíl setkání

Dítě je seznámeno s důvodem křesťanské naděje v Ježíši.

Komentář

Ctnost uchování naděje nám pomáhá v situacích, ve kterých se zdá, že se všechny ostatní možnosti řešení vyčerpaly. Můžeme díky ní zůstat klidní a pokojní. Dětem pro lepší srozumitelnost můžeme naději propojit s radostí nalezenou v Ježíši nebo s pokojem.

Doprovodný předmět nebo obrázek: lano, figurka orla

Příběh

Sofie se ztratila

Chtěli pokračovat v cestě. Sofča ale ještě prosila bráchu a kamarádku: „Budte tak hodní a počkejte tady chvíli. Potřebovala bych si odskočit.“ Klárka a Olík slíbili, že počkají. Sofie se rozběhla ke skupině stromů, které rostly o pár desítek metrů dál. Když zalezla mezi ně, uviděla hroznou věc. Na jednom z nich seděl obrovský pták. Možná to byl orel, ale měl na perutích oranžovo fialový melír a zobák trochu do modra. Vypadal podivně. Rozletěl se směrem k Sofii. Ta ani nestihla zakřičet strachy a už ji měl v zobáku. Uslyšela jen, jak Oliver a Klára vyděšeně křičí: „Sofííí!“ To už ale byla někde vysoko na obloze. Naštěstí neletěli příliš daleko. Orel ji vynesl na skálu, která byla přímo nad nimi, a odletěl. „Co budeme dělat?“ přemýšleli Olík a Klárka. „Já bych asi zavolala Satela. Na tu skálu nemáme šanci vylézt a Sofču tam rozhodně nenecháme. Satelo je naše jediná naděje.“ Sotva to dořekla, objevila se kousek za nimi známá postava. „To víte, že vám pomůžu. Slíbil jsem přece, že tady budu pro vás.“

Satelo měl kolem pasu ovázáno lehké, ale dlouhé a pevné lano. Přesunul se s dětmi těsně pod skálu a vyhodil ho nahoru. Lano zázračně vyletělo až na vrcholek skály a tam se samo pevně omotalo o vystouplý kámen. Pak obratně vyšplhal až nahoru a vyklepanou Sofii objal. „Pojď, pomůžu ti dolů.“ Oblékl ji do lezeckého úvazku a připnul

k lanu. Pak sám slanil a nakonec pomohl dolů i Sofče. Všem spadl kámen ze srdce. Děti nevěděly, jak mají Satelovi vyjádřit vděčnost. „Kdybyste zase něco potřebovaly, vzpomeňte si na mě. Nikdy vás v ničem nenechám,“ ujišťoval je.

Byli jste někdy na skále?

Víte, jak vypadá orel?

Byli jste někdy v nebezpečí?

Stalo se vám, že vás někdo zachránil?

Co znamená mít naději?

Návrh aktivity

Ošetřování a přenos raněného: „Představte si, že jste v lese, na skále, na opuštěném místě, zranili jste se a nemůžete jít dál. Budete si zoufat, nebo budete mít víru a naději, že vás někdo zachrání a pomůže vám? Víte, kdo je naše největší naděje a proč tomu tak je?“

Po rozhovoru se děti rozdělí do trojic a zkusí si ošetření a přenos raněného. K ošetření mohou použít jen to, co by si vzali s sebou do lesa, nebo jim poskytneme šátky a obvazy. Vždy přenáší dva jednoho na určené místo.

Návrh modlitby

Sedíme v kruhu, uprostřed hoří svíčka. Katecheta se modlí: „*Pane Ježíši, Ty jsi naše největší naděje. Děkujeme Ti, že nám pomáháš v těžkých situacích a že se na Tebe můžeme vždycky obrátit.*“ Následuje chvíle ticha, kdy děti vzpomínají na těžké chvíle, kdy jim Pán Ježíš pomohl. Následuje modlitba díky za pomoc. Zkončíme písní:

<https://zpevnik.proscholy.cz/pisen/1248/dej-mi-pane>

<http://chvaly.nasefara.cz/index.php?id=106>

Pomůcky

- obvazový materiál
- svíčka
- zápalky
- písničky

17. Víra

Boha nevidím, ale věřím, že dělá velké věci.

24. prosince 2023, 4. neděle adventní

Lk 1, 38: „*Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova.*“

Celé evangelium: Lk 1, 26–38

Cíl setkání

Dítě se dozvídá, že víra je dar. Děkuje za něj v modlitbě.

Komentář

Víra je dar, díky kterému můžeme vstoupit do tajemství, které nás přesahuje. Spolu s Marií můžeme vírou odpovídat na Boží pozvání a přizvat k této odpovědi i děti, které na ně odpovídají přiměřeně svému věku a schopnostem. To ale vůbec nevádí. Je to dílek skládačky, který přikládáme na jejich cestě do nebe.

Doprovodný předmět nebo obrázek: silueta mužské postavy

Příběh

Kdo je Satelo?

Děti se se Satelem rozloučily a urychleně pokračovaly v cestě. Chtěly už být co nejdál od té divné skály. Pořád se ohlížely, jestli někde neuvidí toho nebezpečného orla. Vážně by nechtěly, aby někoho z nich znova unesl. Během cesty průběžně vymýšlely, kam by se mohly schovat, kdyby se zase objevil, ale zároveň doufaly, že nebude třeba takového úkrytu využít.

Když už byli všichni tři o pěkných pár tisíc kroků dál a dorazili na další louku u potoka, rozhodli se na chvíli posadit, odpočinout si a rozbalit si svačinu, kterou dostali. Když se s chutí zakousli do chleba a sýra, Klárka se s plnou pusou zeptala sourozenců: „Hele, a kdo je vlastně Satelo? Přemýšleli jste nad tím? Je to velmi zvláštní člověk. Ale v tom nejlepším smyslu. Je mi s ním moc dobře.“ „Souhlasím,“ přidal se Olík. „Je mi sympatický. Cítím se v jeho přítomnosti v bezpečí a vnímám, že se nemusím ničeho bát.“ Sofie s plnou pusou přikyvovala, a když polkla, dodala. „Já to vnímám tak, že je vlastně jedno, kdo to je. Důležitější je, že je tu pro nás a že nám pomáhá. Že se na něj můžeme spolehnout a že cítíme, že jsme pod jeho ochranou. Víme, že tato země je opravdu zvláštní, a shodli jsme se na tom, že máme pocit, jako by nás tu někdo pořád doprovázel. Cítíme, že nám tu někdo připravuje cestu, dopředu o nás říká všem, které máme potkat, a stará se o nás. Nemám tušení, kdo to je, ale myslím, že nám poslal i Satela. A cítím, že nás má rád.“

Olík i Klárka se Sofií souhlasili. Všichni tři se tak shodli na tom, že vnímají, že v této zemi nad nimi někdo bdí a má je rád. Netuší, kdo to je a nikdy ho neviděli, ale to jim nevádí. Stačí, když ví, že se nemusí o nic strachovat.

*Co si rádi berete na svačinu, když jdete do přírody?
Měli jste někdy strach, že se vám venku něco stane?
Komu nebo čemu důvěřujete? A nedůvěřujete?
Věříte něčemu, co jste nikdy neviděli?*

Návrh aktivity

Hra „Hádej, kdo jsi“

Dobrovolník jde za dveře a s ostatními dětmi se mezitím domluvíme na osobě, kterou všichni dobře znají. Hráč, který byl za dveřmi, se vrátí a má kladením otázek zjistit, kdo je. Otázky klade tak, aby se dalo odpovědět ano/ne. Vystřídáme více dětí.

Na stole leží lístečky, nejlépe lepicí, a fixy. Povídáme si s dětmi o tom, kdo je to Satelo a jaký je? Jaké má vlastnosti? Máme v tomto světě někoho podobného? Je to Ježíš. Co pro nás dělá? Děti píší pojmenování a vlastnosti Pána Ježíše na lístečky. Pokud neví, má katecheta přichystané citáty – pojmenování Pána Ježíše z Bible, které dá na závěr také dětem k dispozici. Pokud děti něčemu nerozumí, vysvětlí si to.

Návrh modlitby

Sedíme kolem stolu, uprostřed je šablona velké komety z papíru. Katecheta se modlí: *„Pane Ježíši, děkuji Ti, že jsi přišel na tento svět. Děkuji Ti, že nás miluješ a pomáháš nám, že nás nikdy neopouštíš a jsi vždy připravený nám pomáhat.“* Děti se přidávají s modlitbou díky za tu vlastnost Pána Ježíše, kterou mají na lístečku. Když řeknou modlitbu, lístek nalepí na kometu. Modlitba trvá, dokud nejsou nalepeny všechny lístečky.

Na závěr se pomodlíme modlitbu Páně.

Kometu vystavíme v učebně.

Pomůcky

- šablona komety
- fixy
- lepicí lístky
- připravené citáty z Bible

18. Vánoce Ježíš přišel!

25. prosince 2023, Slavnost Narození Páně

Lk 2, 14: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má (Bůh) zalíbení.“

Celé evangelium: Lk 2, 1–14

Cíl setkání

Dítě chápe, jaký význam mají pro křesťany Vánoce. Dokáže přiměřeně svému věku vysvětlit, proč je pro nás Ježíš největší dar.

Komentář

Pro děti jsou na Vánocích přirozeně atraktivní zejména dárky, cukroví a možná setkání s rodinou. My jim můžeme pomoci nasměřovat pozornost k narozenému Ježíši, který je tím největším darem. Je to velké a důležité setkání, které nás má naplnit opravdovou radostí. Tu už jsme dětem představily. Je v nás skutečně?

Doprovodný předmět nebo obrázek: polínko dřeva

Příběh

Táborák

Děti byly celý den na cestě. Šly z kopce i do kopce, lesem, po louce a podél pole. Už se jim začínaly plést nohy a věděly, že se bude opět brzy stmívat. Postupně zpomalovaly a začínaly mít obavu, kde dneska stráví noc. Najednou za sebou uslyšely nějaké kroky. „Počkejte na mě,“ volal na ně známý hlas. Byl to opět Satelo. Děti se rozzářily, zastavily se a otočily. On je svižně dohonil a povzbudil je: „Pojďte za mnou. Ukážu vám, kde budeme dnes nocovat. Přespím s vámi.“ Děti se velmi zaradovaly. Zabočily za Satelem prudce doleva na úzkou lesní pěšinu. Po pár minutách se objevili na louce. Na jejím konci stála malinká chatička a u ní bylo ohniště. „Hurá na dříví!“ zavelel Satelo. Děti se rozeběhly do lesa a postupně nanosily hromadu kletí a suchých větví.

Satelo vytáhl z batohu chleba a špekáčky. Rozdělali si oheň a opekli si je. Byli velmi hladoví a měli pocit, že nikdy nic lepšího nejedli. Ale hlavně byli rádi, že jsou se Satelem. „Nečekali jsme, že tě dnes ještě jednou uvidíme. Ale jsme za to moc vděční,“ přiznali mu tři parťáci. Pak si u ohně dlouho do noci povídali. Vykládali Sateleovi o svých životech. O rodičích, o kamarádech, o tom, co je trápí ve škole. Co je baví a čeho by chtěli v životě dosáhnout. On jim laskavě a pozorně naslouchal. Pak jim povídal o sobě. O tom, jak tráví dny ve své chalupě a jak se někdy toulá po zemi. Když už bylo opravdu

pozdě, Satelo navrhl: „Bylo by dobré, abyste už šli spát. Zítra vás čeká náročný den. Vlezte si do chatičky, akorát se tam vedle sebe vejdete.“ Děti poslechly. „A kde budeš spát ty?“ zeptal se ho Olík. „O mě se nemusíš bát. Já se nějak zařídím,“ usmál se Satelo. Když se děti uvelebily, zazpíval jim svým měkkým hlasem píseň na dobrou noc. Ta je ihned ukolébala ke spánku. Když se ráno probudily, byl pryč. Jen vedle uhašeného ohniště ležely další chleby a několik jablek, aby měly něco na snídani.

Máte rádi špekáčky?

Byli jste někdy u táboráku?

S kým si rádi povídáte?

Znáte nějakou ukolébavku?

S kým je vám dobře a proč?

Návrh aktivity

Povídáme si s dětmi o rodině. Je nám doma dobře? A proč? Brzy bude svátek jiné rodiny. Víme jaké?

K aktivitě můžeme využít biblické postavičky, pokud je máme k dispozici, nebo šablony z internetu nebo si je děti nakreslí, vystříhnou, případně nalepí na špejli.

Z postav sestavíme scénu u Betléma, můžeme jen jednu nebo postupně více:

Hledání noclehu

Čekání ve stáji

Právě narozené dítě

Vzbuzení pastýřů

...

Každé dítě si promyslí, koho jeho postava představuje. Mohou s ní sehrát krátké divadlo nebo se postavy představí a řeknou, jak se v té dané situaci cítí.

Např.: „Jsem hostinský, který odmítl ubytovat Marii a Josefa. Je mi to moc líto, ale sám spím dnes na půdě, dokonce i do naší ložnice jsem uložil hosty“ atp.

Návrh modlitby

Sedíme v kruhu kolem betléma, můžeme také zapálit svíčku. Následuje spontánní modlitba díky – každý určitě máme za co děkovat, na něco se těšíme... Zakončíme zpěvem známých adventních písní či koled.

Pomůcky

- biblické postavičky nebo šablony
- čtvrtky
- nůžky
- pastelky
- fixy

- špejle
- izolepa
- koledy

19. Odevzdanost

Dávám Bohu všechno, co jsem prožil/a.

31. prosince 2023, Svátek Svaté rodiny

Lk 2, 29–31: „Nyní můžeš, Hospodine, podle svého slova propustit svého služebníka v pokoji, neboť moje oči uviděly spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy.“

Celé evangelium: Lk 2, 22–40

Cíl setkání

Dítě si upevňuje skutečnost, že může Ježíši důvěřovat. V modlitbě mu odevzdává, co ho trápí.

Komentář

Odevzdaný člověk předkládá Bohu všechno, co prožívá. Daruje mu všechno, co ho těší i trápí. I my máme podíl na tom, jestli to děti dokážou, tím, že je vedeme k modlitbě a představujeme jim ji jako důvěrný rozhovor s Bohem, do kterého můžou vložit všechno, čím jejich srdce přetká.

Doprovodný předmět nebo obrázek: lano, lanovka

Příběh

Lanovka

Když si děti rozdávaly k snídani chleby, které jim Satelo připravil, našly mezi nimi malý papírek. Stálo na něm: TO, CO ZA CHVÍLI UVIDÍTE, JSEM SESTROJIL JÁ. NEBOJTE SE A POUŽIJTE TO. Děti byly napjaté, o co půjde. Rychle tedy dojedly a vydaly se na další cestu. V noci přelo, a tak byla všude okolo mlha. Naštěstí ale bylo vidět na cestu. Ta je za chvíli dovedla na kraj propasti. Děti se velmi polekaly, protože takovou překážku nečekaly. Když viděly hloubku před sebou, dělalo se jim trochu špatně.

O pár kroků dál spatřily něco, co vypadalo jako lanovka. Přišly k tomu blíž a skutečně. Byla to lanovka, ale sestrojena z lián. Měla přesně tři sedáky. Takové, jaké Klárka, Oliver a Sofča znali z dětského hřiště nedaleko od jejich domu. Na té se občas vozili a moc je to bavilo. Ale svézt se na této lanovce do husté mlhy a nevědět, co je na konci? To je přece hrůza.

Děti na sebe bezradně koukaly. Všechny tři přiznaly, že se zase bojí. Ještě aby ne. Oliver přišel k jednomu sedáku a zkusil se na něj posadit. „Holky, já jdu do toho. Satelo přece psal, že ji sestrojil on. Právě jsem se rozhodl, že se nemám čeho bát. Věřím mu a bez problému se mu odevzdám.“ Pak si sedl, pevně se chytil oběma rukama a odrazil se od

země. Lanovka se pomalu rozjela. Postupně zrychlovala a Oliver za chvíli zmizel v husté mlze. Holky se po sobě podívaly: „Asi měl pravdu. Jdeme na to.“ A jedna po druhé nasedly taky. Všichni tři lanovkou bezpečně dorazili až na druhou stranu propasti. Oddechli si a v duchu poslali Satelovi velké poděkování. Znova si uvědomili, že mu opravdu mohou důvěřovat.

Jeli jste někdy lanovkou?

Byli jste někdy v lanovém centru?

Viděli jste někdy propast?

Je pro vás těžké věřit rodičům? A co Ježíšovi?

Návrh aktivity

Pád důvěry – jedno dítě si stoupne na židli. Postaví se zády k ostatním. Zbytek dětí za ním stojí a vytvoří dopadovou plochu tak, že vždy dva hráči stojící proti sobě spojí ruce. Měly by to být alespoň tři trojice. Když jsou připraveni, sdělí to dítěti, které k nim stojí zády na židli. To se připraví, zpevní tělo a volným pádem padá do chytajících rukou. Zde se ukáže, nakolik ostatním důvěřuje, že ho chytí – a to tak, že udrží připážené ruce a natažené tělo po celou dobu pádu.

Varianta pro menší skupinu dětí nebo pro mladší děti: Děti utvoří vestoje pevný kruh, přičemž se dotýkají rameny. Jeden stojí uprostřed, zpevní tělo a děti v kruhu si ho za ramena položí na své ruce, vždy dvě děti vedle sebe a předávají si ho po kruhu. Nohy dítěte uprostřed jsou stále napnuté a na jednom místě.

Ještě lehčí varianta: dítě si lehne na natažené ruce ostatních a ti ho přenesou na určené místo.

Můžeme také zařadit různé legrační soutěže na závěr kalendářního roku.

Návrh modlitby

Stojíme, uprostřed je svíčka. Následuje spontánní modlitba díky za uplynulý rok, případně prosby za nový rok. Zakončíme modlitbou Otčenáš a koledou.

Můžeme také dětem připomenout předsevzetí ze začátku roku, a pokud se jim daří je naplňovat, vyzvat je k dalšímu předsevzetí nebo je povzbudit v úsilí o to první.

Pomůcky

- židle
- deka
- svíčka
- zápalky